

Ko se ne strinjata glede števila otrok

• NAPISALA: MARIJA REMŠKAR

Generacije naših babic in prababic so imele toliko otrok, kolikor jih je »dal bog«. V časih, ko so bile kontracepcijske metode nezanesljive, otroci relativno poceni, hitro samostojni, življenja žensk pa v veliki meri posvečena domu, so bile pogoste zelo številčne družine. Danes je stvar precej drugačna.

Kontracepcija je zanesljiva, vzdrževanje otrok dražje, zahtevnejše in dolgotrajnejše, ženske pa - hvala bogu - emancipirane. Zato so družine precej manjše. Po podatkih iz leta 2015 je bilo v Sloveniji 53% družin z enim otrokom in 36% družin z dvema otrokoma.

Če je število otrok stvar zavestne odločitve para, pa seveda lahko pride do nestrinjanja. Ženska bi na primer ostala pri enem otroku, moški si srčno želi dveh. Moškemu sta dva popolnoma dovolj, ženska pa bi rada tri ... Tu lahko pride do težave.

Seveda gre za zelo pomembno in nepreklicno odločitev. Ali spraviti na svet še eno človeško bitje, ki ga bomo brezpogojno ljubili in skrbeli zanj, dokler ne bo tega sposoben sam? Potem pa mu pustili, da odide v svet, ne da bi ga pri tem kakorkoli omejevali ali pričakovali kaj v zameno. Starševstvo v pravem pomenu besede je nesebično. Otrok namreč ne rodimo zase, ampak za življenje.

Vsekakor gre za odločitev, ki si zasluži poglobljen premislek. Nihče izmed partnerjev se ne sme čutiti prisiljenega, saj se bo to neizogibno poznalo na njegovem odnosu do tega otroka.

POGLOBLJEN IN UMIRJEN POGOVOR

To ni pogovor, ki bi ga opravili mimogrede, med pospravljanjem stanovanja, gledanjem televizije, ali celo pred otrokom/otroki. Morda se vam zdi, da se odločitev tiče tudi otroka, ki naj bi dobil bratca ali sestrico. Zadnjič sem slišala reči neko mamo: »Pa saj bi mogoče imela še enega otroka, a kaj ko je najina petletnica odločno proti.« V resnici gre za odločitev, ki se tiče le vaju s partnerjem. Vidva bosta starša in sorojenec zato ne more in ne sme

Premislite praktične stvari, kot so sredstva za preživljanje, velikost stanovanja, zdravstveno stanje in starost obeh staršev ...

nositi vajine odgovornosti.

Izberita čas in kraj, kjer bosta sama in se vama ne bo nikamor mudilo. Vsak naj pove svoj vidik; zakaj si ne želi oziroma zakaj si želi še enega otroka. Bodita odprta za razloge in občutke drug drugega. Pozorno se poslušajta. Vseskozi se zavedajta, da nista nasprotnika, ampak partnerja. Le z ljubeznijo in odprtostjo, se bosta počasi dokopala do resničnih razlogov, zakaj si nekdo ne želi, oziroma želi še enega otroka.

Partner, ki si ga ne želi, za to na primer krivi pomankanje finančnih sredstev ali zahtevno službo, v resnici pa se boji, da bo potem še manj časa za partnersko intimo, ki jo že zdaj pogreša. Priznati, da pogrešamo partnerja, je ranljivo, a le, če sta dovolj povezana in si upata biti drug pred drugim ranljiva, bosta lahko našla skupno rešitev.

OTROK NAJ NE BO »ZDRAVILU«

Če sta trenutno odtujena in imata partnerske probleme, najbrž ni primeren čas za še enega otroka. Pred tem se bo treba posvetiti vajinemu partnerskemu odnosu.

Nekateri zmotno verjamejo, da otrok lahko zbliža odtujena partnerja in reši razpadajočo zvezo, v resnici pa se zgodi ravno nasprotno. Zaradi dodatnega stresa, ki ga prinese prilagoditev na novega družinskega člana, se vrzel med partnerjema ponavadi le še poglobi.

Na vizijo lastne družine gotovo vplivajo tudi izkušnje iz posameznikove primarne družine. Če na primer izhajate iz družine z več otroki in gojite dobre odnose z brati/sestrami, si verjetno tudi sami želite več otrok. Če pa med več sorojenci niste dobili dovolj starševske pozornosti, si morda želite samo enega otroka. Če ste imeli kot otrok boleče izkušnje, je povsem naravno, da občutite strah, ki vas lahko hromi pri načrtovanju družine. Vendar vedite, da ste sedaj svobodna, odrasla oseba, ki ji ni treba ponavljati starih, nezdravih vzorcev vaših staršev.

KAJ JE DOBRO PRETEHTATI?

Najprej premislite čisto praktične stvari, kot so sredstva za preživljanje, velikost stanovanja, zdravstveno stanje in starost matere (pa tudi očeta), življenjski stil, družinsko dinamiko ... Zelo pomembne so tudi čustvene plati. Čustvena prikrajšanost v otroštvu namreč pusti na človeku veliko večje posledice kot materialna.

Zelo pomembne so tudi čustvene plati. Čustvena prikrajšanost v otroštvu pusti veliko večje posledice kot materialna.

Ko se odločamo za otroka, bi si bilo dobro zastaviti naslednja vprašanja:

- Bom lahko dal/a temu otroku brezpogojno ljubezen, čas, pozornost in potrpežljivost?
- Si res iskreno iz srca želim tega otroka ali podlegam pritisku partnerja, družbe, stereotipom o razvajenih in osamljenih edincih?
- Imam morda za to druge sebične razloge? Bi rad/a z otrokom napolni/a lastno čustveno praznino, si ponovno osmislil/a življenje, rešil/a svoje partnerstvo, poskrbel/a zase na stara leta, pustil/a nekaj za sabo, si uresničil/a željo po dekllici/dečku?

Zadnjič sem slišala neko gospo reči: »Pa saj ni težko narediti fanta, a kaj, ko se vmes toliko punc nabere.« Tudi, če je bila ta izjava izrečena v šali, je nezaslišana. Samo pomislite na deklico, ki je »neuspehi poskus« v očeh staršev. Odločitev za še enega otroka je vsekakor kompleksna. Vsaka nova nosečnost in otrok pomeni spremembo, ki se ji mora prilagoditi vsa družina. Drobceno bitje poruši že vzpostavljeno rutino, ki jo bo treba na novo vzpostaviti. Kljub vsemu pa se tudi danes veliko otrok enostavno »zgodijo«, brez kakšnih velikih samoizpraševanj in prav je tako. Najpomembneje je, da so zaželeni in ljubljeni. Mnogi se kljub vsemu trudu, iskreni želji in medicinski pomoči, žal nikoli ne spočnejo. ○

MARIJA REMŠKAR, uni. dipl. lit. komp., je doktorandka zakonske in družinske terapije in članica Združenja zakonskih in družinskih terapevtov Slovenije. Izvaja terapije po modelu relacijske družinske terapije. Več na www.psihoterapija-mr.si